

Αριθμός Αποφάσεως

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ: Ψηφιοποιημένο ηλεκτρονικό αντίγραφο το οποίο ταυτίζεται με το αντίστοιχο έννομο έγγραφο. Θεωρημένο για τη νόμιμη απόυλοποιημένη σήμανση και του, με εγκεκριμένη ηλεκτρονική υπογραφή. Αθήνα, 2025-06-26 08:11:06 EEST, Ο Γραμματέας: ILIAS DELIGIANIS

7.17.56/2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τον δικαστή Κωνσταντίνο Νταλαχάνη, πρωτοδίκη, τον οποίο όρισε η Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του πρωτοδικείου Αθηνών και την γραμματέα Παρασκευή Χριστοδούλου.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 10 Φεβρουαρίου 2025 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ:

ο οποίος κατέθεσε προτάσεις δια του πληρεξούσιου δικηγόρου Ευστράτιου ΝΙΚΟΛΑΚΕΑ και ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Της ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία

τίτλο που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα (Επωφελούμενη), ως καθολικής διαδόχου της ανώνυμης εταιρείας με την επωνυμία

(Διασπώμενη) κατόπιν διάσπασης της τελευταίας με απόσχιση του κλάδου της τραπεζικής δραστηριότητας και εισφοράς του στην νεοσυσταθείσα εταιρεία-πιστωτικό ίδρυμα, εκ της οποίας κατατέθηκαν προτάσεις δια της πληρεξούσιας δικηγόρου και η οποία δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο.

Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 4.5.2023 αγωγή του (ΓΑΚ/ΕΑΚ: -), η οποία συζητήθηκε κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, οπότε και εκφωνήθηκε με την σειρά της από το οικείο πινάκιο.

Ακολούθησε η συζήτηση όπως αναφέρεται στα πρακτικά.

**ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Σύμφωνα με το άρθρο 830 ΑΚ «Η κατάθεση χρημάτων ή άλλων αντικαταστατών πραγμάτων, σε περίπτωση αμφιβολίας λογίζεται ως δάνειο, αν ο θεματοφύλακας έχει την εξουσία να τα χρησιμοποιεί. Σχετικά όμως με το χρόνο και τον τόπο της απόδοσης ισχύουν, σε περίπτωση αμφιβολίας, οι διατάξεις για την παρακαταθήκη». Επίσης, σύμφωνα με το άρθρο 806 ΑΚ «Με τη σύμβαση του δανείου ο ένας από τους συμβαλλομένους μεταβιβάζει στον άλλον κατά κυριότητα χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα, και αυτός έχει υποχρέωση να αποδώσει άλλα

πράγματα της ίδιας ποσότητας και ποιότητας». Περαιτέρω, το άρθρο 827 ΑΚ προβλέπει ότι «Ο θεματοφύλακας, αν ο παρακαταθέτης απαιτεί το πράγμα, οφείλει να το αποδώσει και αν ακόμη δεν έχει περάσει η προθεσμία που ορίστηκε για τη φύλαξή του». Σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις η κατάθεση χρημάτων σε τράπεζα, που κύριο σκοπό έχει την ασφαλή φύλαξη των χρημάτων του καταθέτη, προς την οποία δεν είναι αντίθετη η συνομολόγηση του συνηθισμένου για τις τραπεζικές εργασίες τόκου, φέρει το χαρακτήρα ανώμαλης παρακαταθήκης, αφού η τράπεζα έχει την εξουσία χρησιμοποίησης των χρημάτων του καταθέτη και συνεπώς κατά το άρθρο 830 ΑΚ έχουν σ' αυτή εφαρμογή οι διατάξεις τόσο του άρθρου 806 ΑΚ, με βάση το οποίο η τράπεζα αποκτά την κυριότητα των κατατιθεμένων σ' αυτή χρημάτων, όσο και του άρθρου 827 του ίδιου Κώδικα, σύμφωνα με το οποίο ο θεματοφύλακας, αν ο παρακαταθέτης απαιτεί το πράγμα, οφείλει να το αποδώσει και αν ακόμη δεν έχει περάσει η προθεσμία που ορίστηκε για τη φύλαξή του. Ενόψει δε και της φύσης του χρήματος ως πράγματος αντικαταστατού και κατά γένος ορισμένου, εξαιτίας της οποίας δεν νοείται αδυναμία απόδοσης αυτού, λόγω φθοράς, κλοπής ή υπεξαίρεσης, η ευθύνη της τράπεζας παραμένει συμβατική και φέρει το χαρακτήρα ανώμαλης παρακατάθεσης, η άρνηση δε της τράπεζας να αποδώσει στον παρακαταθέτη το χρηματικό ποσό της κατάθεσης, συνιστά αθέτηση συμβάσεως εκ μέρους της (ΑΠ 72/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 421/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 867/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1432/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 4506/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΔωδ 256/2020 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 2644/2020 ΤΝΠ Νόμος με περαιτέρω παραπομπές). Αντικείμενο της αγωγής του παρακαταθέτη είναι πρωτογενώς η ανωτέρω αξίωση για απόδοση άλλων χρημάτων ίδιας ποιότητας και ποσότητας, ενώ η τράπεζα δύναται να αντιτάξει ότι η σχετική ενοχή έχει ήδη αποσβεσθεί λόγω προσήκουσας καταβολής εκ μέρους της. Συγκεκριμένα, κατά τις διατάξεις των άρθρων 416 και 417 ΑΚ, η ενοχή αποσβήνεται με καταβολή που έγινε μόνον προς το δανειστή ή σε όποιον ο δανειστής ή το δικαστήριο ή ο νόμος επέτρεψε να δεχτεί την καταβολή, οπότε η καταβολή σε άλλο πρόσωπο δεν απαλλάσσει τον οφειλέτη, εκτός αν ο δανειστής την εγκρίνει ή ωφελείται από αυτήν ειδικώς όμως κατά τη διάταξη του άρθρ. 3 του ν. δ/τος της 17.7/13.8.1923 "περί ειδικών διατάξεων επί ανωνύμων εταιρειών", η οποία ως ειδική υπερισχύει και των διατάξεων των άρθρων του ΑΚ, «Η εκδότρια ονομαστικής ομολογίας ή άλλης αποδείξεως καταθέσεως χρημάτων εταιρεία, η πληρώσασα απ' την εξοφλημένην διά της επ' αυτής υπογραφής του δικαιούχου, απαλλάσσεται, και αν η υπογραφή ήτο πλαστή, πλην αν η εκδότρια κατά την πληρωμήν ετέλει εν δόλω ή εν βαρεία αμελεία» (ΑΠ 72/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1432/2019 σε ΤΝΠ Νόμος). Για την εκτίμηση του βαθμού της αμέλειας της Τράπεζας θα πρέπει να ληφθεί υπόψη και η έκταση των παρεπόμενων υποχρεώσεων προστασίας που αυτή έχει σε σχέση με τους αντισυμβαλλόμενους αυτής,

2^ο φύλλο της υπ' αριθμό 31756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
καθότι από την παραβίαση αυτών των υποχρεώσεων θα κριθεί και η βαρύτητα της αδιαφορίας που η Τράπεζα επέδειξε προς ξένα συμφέροντα. Συγκεκριμένα, με αφετηρία την αρχή της καλής πίστης (ΑΚ 288 για τις ενδοσυμβατικές ενοχές) και την διαρκή σχέση μεταξύ Τράπεζας και πελάτη, η οποία διακρίνεται από την ύπαρξη εμπιστοσύνης μεταξύ των μερών, αλλά και από την εν μέρει υποχρεωτικότητα (καθότι για πλείστες συναλλαγές απαιτείται πλέον νομοθετικά η μεσολάβηση πιστωτικού ιδρύματος), η καλόπιστη εκπλήρωση της ενοχής εκ μέρους της Τράπεζας προϋποθέτει τη λήψη μέτρων προστατευτικών των απόλυτων έννομων αγαθών, αλλά και της περιουσίας του άλλου μέρους. Άλλωστε, στην αυτή λήψη προστατευτικών μέτρων των απολύτων έννομων αγαθών και της περιουσίας συνηγορούν τα ότι α) η τράπεζα είναι επαγγελματίας και γνώστης της αγοράς χρήματος, με ευρύτατη πληροφόρηση στον χρηματοπιστωτικό τομέα, β) από τη συμπεριφορά της τράπεζας εξαρτάται πολλές φορές ακόμη και η οικονομική κατάσταση του πελάτη της, γ) τα πιστωτικά ιδρύματα δεν είναι απλές εμπορικές επιχειρήσεις, αλλά επιτελούν σημαντικότερη λειτουργία στην εθνική οικονομία κάθε χώρας διότι χρηματοδοτούν το εμπόριο και τη βιομηχανία και δ) η τράπεζα έχει κατά κανόνα μεγαλύτερη οικονομική ισχύ από τον πελάτη της (ΕφΚρητ 2/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 266/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσσαλ 1491/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 10/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΜονΠρΠειρ 221/2022 ΤΝΠ Νόμος). Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η θέση της τράπεζας είναι κατά πολύ πλεονεκτικότερη από αυτή των πελατών της. Έτσι, την Τράπεζα βαρύνει μία γενική υποχρέωση διαφύλαξης των συμφερόντων των πελατών της, που εξειδικεύεται, ιδίως, σε υποχρέωση διαφύλαξης του τραπεζικού απορρήτου, υποχρέωση επιμελούς ακρόασης και εκτίμησης των συμφερόντων του πελάτη, υποχρέωση διαφώτισης, συμβουλευτικής καθοδήγησης και προειδοποίησης του πελάτη ενόψει συγκεκριμένων κινδύνων, υποχρέωση παροχής πληροφοριών, καθώς και σε υποχρέωση διαφύλαξης της καταθέσεως από κακόβουλες ενέργειες τρίτων, ώστε να προστατεύεται η πίστη του πελάτη της Τράπεζας ότι αυτή θα πράξει ό,τι είναι αναγκαίο για την εξυπηρέτηση και προστασία των οικονομικών του συμφερόντων και την προστασία των περαιτέρω στοιχείων της προσωπικότητάς του (ΕφΑΘ 4506/2021 ΤΝΠ Νόμος με περαιτέρω παραπομπές, ΜονΠρΑΘ 6062/2021 ΤΝΠ Νόμος με περαιτέρω παραπομπές). Περαιτέρω, η σύμβαση με πάροχο υπηρεσιών πληρωμών σε κράτος - μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ρυθμίστηκε, διεξοδικά, με βάση οδηγίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αρχικά, με τον ν. 3862/2010 που ενσωμάτωσε τις οδηγίες 2007/64, 2007/44 και 2010/16 της ΕΚ του

Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου της 13ης Νοεμβρίου 2007, «για τις υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά, οι οποίες αφορούσαν τροποποίηση των Οδηγιών 97/7/EK, 2002/60/EK και 2006/48/EK και κατάργηση της Οδηγίας 97/5/EK και στη συνέχεια, με τον ν 4537/2018, ο οποίος ενσωμάτωσε στην ελληνική νομοθεσία την Οδηγία 2015/2366 ΕΕ για τις υπηρεσίες πληρωμών. Το αντικειμενικό πεδίο εφαρμογής του ν. 43 ν. 4537/2018, κατά τη διάταξη του άρθρου 2 αυτού, εκτείνεται στις υπηρεσίες πληρωμών της διάταξης του άρθρου 4, μεταξύ των οποίων νοείται και η (άρθρο 4 παρ. 3, περ γ') εκτέλεση εντολών άμεσης χρέωσης, συμπεριλαμβανομένης της εφάπαξ άμεσης χρέωσης, η οποία διενεργείται μέσω «ιδρύματος πληρωμών», δηλαδή μέσω του νομικού προσώπου που έχει λάβει άδεια να παρέχει και να εκτελεί υπηρεσίες πληρωμών σε όλα τα κράτη - μέλη, όπως είναι και τα τραπεζικά ιδρύματα. Σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 48, με τίτλο «πληροφορίες που παρέχονται στον πληρωτή μετά τη λήψη της εντολής πληρωμής», και τη διάταξη του άρθρου 57 του ως άνω νομοθετήματος, με τίτλο «Πληροφόρηση του πληρωτή για τις επιμέρους πράξεις πληρωμής», ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών, αμέσως μετά τη λήψη της εντολής πληρωμής, όπως και μετά τη χρέωση του λογαριασμού πληρωμών του πληρωτή με το ποσό της επιμέρους πράξης πληρωμής, παρέχει στον πληρωτή τις εξής πληροφορίες όσον αφορά τις δικές του υπηρεσίες: α) τα στοιχεία αναφοράς που επιτρέπουν στον πληρωτή να ταυτοποιήσει την πράξη πληρωμής και τις πληροφορίες που αφορούν τον δικαιούχο, β) το ποσό της πράξης πληρωμής στο νόμισμα που χρησιμοποιείται στην εντολή πληρωμής και χρεώνεται, αντίστοιχα, ο λογαριασμός πληρωμών του πληρωτή, γ) το ποσό των τυχόν επιβαρύνσεων για την πράξη πληρωμής, τις οποίες πρέπει να καταβάλει ο πληρωτής, δ) όπου απαιτείται, τη συναλλαγματική ισοτιμία που χρησιμοποιήθηκε στην πράξη πληρωμής από τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή και το ποσό της πράξης πληρωμής, μετά τη μετατροπή του νομίσματος και ι) την ημερομηνία λήψης της εντολής πληρωμής και την ημερομηνία αξίας για τη χρέωση αντίστοιχα. Κατά τη διάταξη του άρθρου 71 του ίδιου νόμου, με τίτλο «Γνωστοποίηση και αποκατάσταση των πράξεων πληρωμής που δεν έχουν εγκριθεί ή εσφαλμένα έχουν εκτελεστεί, και δη κατά την παράγραφο 1 αυτού ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών αποκαθιστά μία μη εγκεκριμένη ή εσφαλμένα εκτελεσθείσα πράξη πληρωμής στον χρήστη υπηρεσιών πληρωμών, μόνο αν ο τελευταίος ειδοποιήσει, χωρίς υπαίτια καθυστέρηση, τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών, μόλις αντιληφθεί οποιαδήποτε τέτοια πράξη πληρωμής που θεμελιώνει αξίωση αποζημίωσης, περιλαμβανομένης εκείνης του άρθρου 88, και το αργότερο μέσα σε χρονικό διάστημα δεκατριών (13) μηνών από την ημερομηνία χρέωσης. Η ανωτέρω προθεσμία δεν ισχύει, όταν ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών δεν χορήγησε, ούτε κατέστησε διαθέσιμες τις πληροφορίες για

3^ο φύλλο της υπ' αριθμό 41456/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
τη συγκεκριμένη πράξη πληρωμής, σύμφωνα με τα άρθρα 38 έως 60». Η ευθύνη του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών για μη εκτέλεση, εσφαλμένη ή καθυστερημένη εκτέλεση πράξεων πληρωμής ορίζεται στη διάταξη του άρθρου 88 παρ. 1, σύμφωνα με το οποίο «Όταν η πράξη πληρωμής εκκινείται απευθείας από τον πληρωτή, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή, με την επιφύλαξη του άρθρου 71, των παραγράφων 2 και 3 του άρθρου 87 και του άρθρου 92, ευθύνεται έναντι του πληρωτή για την ορθή εκτέλεση της πράξης πληρωμής, ενώ η ευθύνη του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών για μη εγκεκριμένες πράξεις πληρωμής ορίζεται στη διάταξη του άρθρου 73 παρ. 1 αυτού, όπου αναφέρεται ότι, με την επιφύλαξη του άρθρου 71, σε περίπτωση μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή, ύστερα από διαπίστωση ή ειδοποίηση, επιστρέφει αμέσως και σε κάθε περίπτωση το αργότερο έως το τέλος της επόμενης εργάσιμης ημέρας στον πληρωτή το χρηματικό ποσό της μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής, εκτός αν ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή έχει βάσιμες υπόνοιες ότι έχει διαπράχθει απάτη και κοινοποιεί, γραπτώς, τους λόγους αυτούς στη ΓΓΕΠΚ. Αν συντρέχει περίπτωση, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή επαναφέρει τον χρεωθέντα λογαριασμό πληρωμών στην πρότερη κατάσταση και διασφαλίζει ότι η ημερομηνία αξίας για την πίστωση λογαριασμού πληρωμών του πληρωτή δεν είναι μεταγενέστερη του χρονικού σημείου χρέωσης αυτού του λογαριασμού πληρωμών με το χρηματικό ποσό της πράξης πληρωμής». Στην παράγραφο 3 της διάταξης του άρθρου 73 του ν. 4537/2018 ορίζεται ότι, «σε περίπτωση μη εγκεκριμένης πληρωμής περαιτέρω αποζημίωση δεν αποκλείεται, εφόσον θεμελιώνεται σχετικό δικαίωμα στο δίκαιο που διέπει τη σύμβαση που έχει συναφθεί μεταξύ του πληρωτή και του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών ή στο δίκαιο που διέπει τη σύμβαση που έχει συναφθεί μεταξύ του πληρωτή και του παρόχου υπηρεσίας εκκίνησης πληρωμής». Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 1 του ν. 4537/2018, αν ο χρήστης υπηρεσιών πληρωμών αρνείται ότι έχει εγκρίνει εκτελεσθείσα πράξη πληρωμής ή ισχυρίζεται ότι η πράξη πληρωμής δεν εκτελεσθηκε ορθά, ο οικείος πάροχος υπηρεσιών οφείλει να αποδεικνύει ότι έχει ταυτοποιηθεί η γνησιότητα της πράξης πληρωμής κι ότι η πράξη πληρωμής έχει καταγραφεί με ακρίβεια, έχει καταχωριστεί στους λογαριασμούς πληρωμών και δεν επηρεάστηκε από τεχνική βλάβη ή άλλη δυσλειτουργία της υπηρεσίας που παρέχεται από τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών, ενώ σύμφωνα με την παρ. 2, αν ένας χρήστης υπηρεσιών πληρωμών αρνείται ότι έχει εγκρίνει εκτελεσθείσα πράξη πληρωμής, η χρήση ενός μέσου

πληρωμών που έχει καταγραφεί από τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών, δεν αποτελεί αναγκαστικά, από μόνη της επαρκή απόδειξη ότι ο πληρωτής είχε εγκρίνει την πράξη πληρωμής ή ότι είχε ενεργήσει με δόλο ή δεν είχε εκπληρώσει από πρόθεση ή βαριά αμέλεια μια ή περισσότερες από τις υποχρεώσεις του άρθρου 69 και ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών, πρέπει να παρέχει αποδεικτικά στοιχεία για την απόδειξη απάτης ή βαριάς αμέλειας εκ μέρους του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών. Εξάλλου, με τον όρο γνησιότητα της πράξης πληρωμής νοείται η πράξη που ενεργήθηκε με την πραγματική συναίνεση του χρήστη υπηρεσιών πληρωμής, δηλαδή είτε από τον ίδιο είτε εν γνώσει του από τρίτο πρόσωπο, στο οποίο είχε παράσχει σχετική άδεια. Δεν υφίσταται γνήσια συναλλαγή, όταν ο χρήστης αγνοεί αυτήν και ενεργήθηκε από τρίτο πρόσωπο, χωρίς δικαίωμα, ακόμη κι αν η συγκατάθεσή του φέρεται να δόθηκε με τη μορφή που συμφωνήθηκε μεταξύ των μερών (ΜΠρΠατρ 258/2020, δημοσιευμένη σε Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Τούτο, διότι η διάταξη του άρθρου 64 παρ. 1 και 2 ν. 4537/2018, σύμφωνα με την οποία μια πράξη πληρωμής θεωρείται εγκεκριμένη, μόνο εφόσον ο πληρωτής έχει δώσει τη συγκατάθεσή του στην εκτέλεσή της, τέθηκε για να προστατεύσει τον χρήστη υπηρεσιών πληρωμής από την εκτέλεση πληρωμών που δεν ανταποκρίνονται στη βούλησή του και όχι για να αποτρέψει τη γένεση αξιώσεων σε βάρος του παρόχου των υπηρεσιών, σε κάθε περίπτωση διενέργειας συναλλαγών, με φερόμενη συναίνεση του χρήστη, με τον τρόπο που συμφωνήθηκε, ακόμα και αν αυτή δόθηκε με αθέμιτη παρέμβαση τρίτου προσώπου που ο χρήστης αγνοούσε και ουδέποτε ενέκρινε. Η ανωτέρω βούληση του νομοθέτη συνάγεται, σαφώς, και από την διάταξη του άρθρου 72 παρ. 2, εδάφιο α' του ν. 4537/2018 (ΜΠρΧίου 245/2022, δημοσιευμένη σε Τ.Ν.Π. ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 96 παρ. 1 και 3, οι πάροχοι υπηρεσιών πληρωμών εφαρμόζουν ισχυρή ταυτοποίηση πελάτη όταν ο πληρωτής: α) έχει πρόσβαση στον λογαριασμό πληρωμών του σε απευθείας ηλεκτρονική σύνδεση (on), β) εκκινεί ηλεκτρονική πράξη πληρωμής, γ) εκτελεί οποιαδήποτε ενέργεια μέσω, εξ αποστάσεως διαύλου, η οποία μπορεί να ενέχει κίνδυνο απάτης στις πληρωμές ή άλλες παραβιάσεις. Κατά την εφαρμογή της παραγράφου 1, οι πάροχοι υπηρεσιών πληρωμών εφαρμόζουν κατάλληλα μέτρα ασφαλείας, με σκοπό την προστασία της εμπιστευτικότητας και της ακεραιότητας των εξατομικευμένων διαπιστευτηρίων ασφαλείας των χρηστών υπηρεσιών πληρωμών. Σημειώνεται ότι ο νόμος 4537/2018 εισάγει αναγκαστικό δίκαιο υπέρ των χρηστών, καθώς, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 107, οι πάροχοι υπηρεσιών πληρωμών απαγορεύεται να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις του εις βάρος των χρηστών υπηρεσιών πληρωμών, εκτός εάν η δυνατότητα παρέκκλισης προβλέπεται, ρητά και μπορούν να αποφασίζουν να προσφέρουν μόνο ευνοϊκότερους όρους στους χρήστες υπηρεσιών πληρωμών, ώστε, στο πλαίσιο του νόμου αυτού και κατά τις πρόνοιες

4^ο φύλλο της υπ' αριθμό 71756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
αυτού δεν υφίσταται ευθύνη των παροχών, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 92 με τίτλο «Απουσία ευθύνης σε μη συνήθεις και μη προβλέψιμες περιστάσεις», μόνο όταν υπάρχουν ασυνήθεις κι απρόβλεπτες περιστάσεις οι οποίες είναι πέρα από τον έλεγχο του μέρους που τις επικαλείται και των οποίων οι συνέπειες δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν παρ' όλες τις προσπάθειες για το αντίθετο. Ωστόσο, υπό το σύστημα του νόμου αυτού οι λειτουργικοί κίνδυνοι κι οι κίνδυνοι ασφαλείας του συστήματος, δεν αποτελούν μη συνήθεις και μη προβλέψιμες περιστάσεις, ώστε η από την επέλευση τους ζημία των χρηστών βαρύνει τους παρόχους, καθώς η περίπτωση τους ρυθμίζεται, διεξοδικά, στις διατάξεις των άρθρων 94 επ. Οι ανωτέρω διατάξεις αποτελούν εν πολλοίς επέκταση των όσων ίσχυαν στην χρήση πιστωτικής κάρτας από μη δικαιούχο πρόσωπο, για την προβλεπόμενη ευθύνη του πραγματικού δικαιούχου σε περίπτωση απώλειας ή κλοπής της κάρτας από ελαφρά αμέλεια έως του ποσού των 150 ευρώ (έτσι ΠολΠρΑΘ 621/2014 ΤΝΠ Νόμος, ΜονΠρΑΘ 2893/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΜονΠρΑΘ 535/2009 ΤΝΠ Νόμος), ώστε πλέον να ρυθμιστεί η απώλεια, κλοπή ή υπεξαίρεση του μέσου πληρωμών (έτσι και η αιτιολογική έκθεση της οδηγίας ΕΕ 2015/2366, σημείο 71, όπου διευκρινίζεται ότι ουδεμία ευθύνη του πληρωτή υφίσταται όταν ο ίδιος δεν είναι σε θέση να αντιληφθεί την απώλεια, κλοπή ή υπεξαίρεση του μέσου πληρωμών). Ως εκ τούτου, με βάση τις ανωτέρω διατάξεις, σε περίπτωση μεταφοράς κεφαλαίου από μη δικαιούχο πρόσωπο λόγω απώλειας (στην έννοια αυτή εντάσσεται η απάτη), κλοπής ή υπεξαίρεσης του μέσου πληρωμών, ο πελάτης της Τράπεζας (πληρωτής) δεν δύναται να διεκδικήσει από την Τράπεζα το επίδικο χρηματικό ποσό μόνο στην περίπτωση που έχει ενεργήσει με δόλο ως προς την μεταφορά αυτή (ήτοι υφίσταται συμπαιγνία μεταξύ του πληρωτή και του φερόμενου τρίτου) και στην περίπτωση που δεν έχει τηρήσει τις υποχρεώσεις του άρθρου 69 με δόλο ή με βαριά αμέλεια. Αντιθέτως, στην περίπτωση που έχουν μεν παραβιαστεί υπαιτίως οι υποχρεώσεις του άρθρου 69, πλην όμως με ελαφρά αμέλεια, τότε ο πελάτης της Τράπεζας ευθύνεται μόνο έως του ποσού των πενήντα (50) ευρώ. Τέλος, εάν δεν έχουν παραβιαστεί υπαιτίως οι ανωτέρω υποχρεώσεις (διευκρινίζεται εκ του νόμου ότι η αδυναμία γνώσης της απώλειας, κλοπής ή υπεξαίρεσης πριν την διενέργεια πράξης πληρωμής κατά κανόνα οδηγεί στην μη υπαίτια παραβίαση της υποχρέωσης ενημέρωσης), ο πελάτης της Τράπεζας δικαιούται το πλήρες κεφάλαιο που μεταφέρθηκε. Τα ανωτέρω συμβαδίζουν και με τα όσα έχουν αναρτηθεί στον ιστότοπο της ΕΕ. Συγκεκριμένα, με τίτλο «Απάτες που αφορούν κάρτες και πληρωμές», ο ευρωπαίος πολίτης πληροφορείται ότι

«Οι κανόνες της ΕΕ περιορίζουν το ποσό που μπορεί να σας ζητηθεί να πληρώσετε αν πέσετε θύμα απάτης σχετικά με κάρτες ή πληρωμές - σε περίπτωση που η κάρτα σας ή ο λογαριασμός σας χρεωθούν χωρίς την άδειά σας. Σε όλες τις περιπτώσεις, το μόνο που μπορεί να σας ζητηθεί είναι να πληρώσετε το πολύ 50 ευρώ έναντι του κόστους της δόλιας πληρωμής. Ωστόσο, στις περιπτώσεις όπου η απώλεια, κλοπή ή υπεξαίρεση χρημάτων έχει γίνει εν αγνοία σας (π.χ. υποκλοπή του λογαριασμού σας, ή υποκλοπή και χρέωση της πιστωτικής σας κάρτας εν αγνοία σας), δεν πρέπει να πληρώσετε τίποτα. Η τράπεζα ή ο πάροχος της κάρτας πρέπει να καλύψουν όλο το κόστος. Ο κανόνας αυτός ισχύει και στην περίπτωση που η ζημία προκλήθηκε από τραπεζικό υπάλληλο». Ως προς την έννοια της βαριάς αμέλειας, ήδη η οδηγία ΕΕ 2015/2366 διευκρινίζει στην αιτιολογική της πρόταση ότι η ελαφρά αμέλεια είναι η «κανονική» αμέλεια και ότι απαιτούνται ειδικές περιστάσεις για να διαγνωσθεί η ύπαρξη βαριάς αμέλειας, όπως η φύλαξη των διαπιστευτηρίων για την έγκριση της πράξης πληρωμής δίπλα στο μέσο πληρωμής. Συγκεκριμένα, η αιτιολογική έκθεση διαλαμβάνει τα ακόλουθα (σημείο 72): «Για να εκτιμηθεί αν υπάρχει αμέλεια ή βαριά αμέλεια του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών, θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όλες οι περιστάσεις. Τα αποδεικτικά στοιχεία και ο βαθμός της καταγγελλόμενης αμέλειας θα πρέπει να αξιολογούνται βάσει του εθνικού δικαίου. Ωστόσο, ενώ η έννοια της αμέλειας συνεπάγεται παράβαση του καθήκοντος επιμέλειας, με τον όρο βαριά αμέλεια θα πρέπει να νοείται κάτι βαρύτερο από την απλή αμέλεια, που θα αφορά μορφές συμπεριφοράς που παρουσιάζουν σημαντικό βαθμό έλλειψης επιμέλειας, παραδείγματος χάριν η περίπτωση όπου τα διαπιστευτήρια που χρησιμοποιούνται για την έγκριση πράξης πληρωμής φυλάσσονται δίπλα στο μέσο πληρωμής κατά τρόπο ανοικτό και ευχερώς ανιχνεύσιμο από τρίτους. Οι συμβατικοί όροι και οι όροι παροχής και χρήσης ηλεκτρονικού μέσου πληρωμών που θα συνεπάγονταν αύξηση του βάρους της απόδειξης έναντι του καταναλωτή ή μείωση του βάρους της απόδειξης έναντι του εκδότη, θα πρέπει να θεωρούνται άκυροι. Εξάλλου, σε ειδικές περιπτώσεις και ιδίως στις περιπτώσεις όπου το μέσο πληρωμής δεν είναι παρόν στο σημείο πώλησης, όπως στην περίπτωση των ηλεκτρονικών πληρωμών, είναι σκόπιμο να απαιτείται από τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών να παρέχει αποδείξεις της καταγγελλόμενης αμέλειας, δεδομένου ότι τα μέσα που διαθέτει ο πληρωτής είναι πολύ περιορισμένα σε αυτές τις περιπτώσεις». Περαιτέρω, για την ειδικότερη διευκρίνιση της βαριάς αμέλειας σε περίπτωση απάτης, κρίσιμο είναι εάν εφαρμόζεται σύστημα ισχυρής ταυτοποίησης (άρθρο 96 ν. 4537/2018). Δεδομένου ότι στην ισχυρή ταυτοποίηση απαιτείται πάντα διαδικασία δύο σταδίων, βαρεία αμέλεια θα νοείται, κατά κανόνα, μόνο στην περίπτωση που ο εξαπατηθείς πληρωτής παράσχει στους δράστες της απάτης τα απαιτούμενα μέσα και των δύο σταδίων (π.χ. όνομα χρήστη και

(3)

5^ο φύλλο της υπ' αριθμό 71756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
κωδικό αφενός, OTP για μεταφορά κεφαλαίου αφετέρου). Αν αντιθέτως, ο εξαπατηθείς πληρωτής παράσχει στους δράστες πληροφορίες μόνο για το ένα από τα δύο στάδια (π.χ. μόνο όνομα χρήστη - κωδικό), τότε η αμέλεια που τον βαρύνει θα πρέπει να κρίνεται κατά κανόνα ελαφρά, καθότι ο πληρωτής δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ότι το έτερο μέρος θα αποκτήσει πρόσβαση, με δικά του μέσα, και στο έτερο στάδιο (π.χ. γνώση κωδικού OTP), ώστε να πετύχει την μεταφορά κεφαλαίων. Στην ανωτέρω περίπτωση, λόγω κρίσιμης ομοιότητας, θα πρέπει να υπαχθεί και η περίπτωση στην οποία ο εξαπατηθείς πληρωτής παρέχει εξ ιδίων πληροφορίες τόσο όσον αφορά το όνομα χρήστη και τον κωδικό εισόδου, όσο και κάποιον κωδικό OTP, ο οποίος όμως δεν αφορά την μετακίνηση κεφαλαίου τούτο, διότι δικαίως εμπιστεύεται ο πληρωτής ότι τα όσα έχει γνωστοποιήσει σε τρίτο μέρος δεν μπορούν να οδηγήσουν σε μετακίνηση κεφαλαίου. Οι διατάξεις του νόμου αυτού είναι, όπως ήδη σημειώθηκε, ειδικότερες σε σχέση με άλλα νομοθετήματα, και θα πρέπει να προηγούνται στην εφαρμογή τους, ιδίως σε σχέση με τις διατάξεις του ν. δ/τος της 17.7/13.8.1923 (βλ. ανωτέρω). Δεν επηρεάζουν όμως την πιθανή ευθύνη της Τράπεζας από άλλες διατάξεις (914 ΑΚ επ., ν. 2251/1994) ως προς την τυχόν οφειλόμενη ηθική βλάβη, η οποία θα οφείλεται σωρευτικά. Περαιτέρω, η ευθύνη της τράπεζας για την απόδοση χρημάτων από σύμβαση ανώμαλης παρακαταθήκης παραμένει κατά βάση συμβατική, χωρίς ωστόσο να μπορεί να αποκλειστεί η ύπαρξη αδικοπρακτικής ευθύνης, ιδίως όταν η τράπεζα παραβαίνει το γενικό καθήκον που επιβάλλεται από τον νόμο να μην ζημιώνει κανείς άλλον υπαιτίως, ώστε η υπαίτια πράξη ή παράλειψη να είναι παράνομη και χωρίς την ύπαρξη συμβατικού δεσμού (ΟΛΑΠ 967/1973, ΑΠ 867/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 2012/2007 ΤΝΠ Νόμος ΕφΔωδ 162/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 2644/2020 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 225/2017 ΤΝΠ Νόμος). Πιο συγκεκριμένα, από τις διατάξεις των άρθρων 298, 299, 330 εδ. β', 914 ΑΚ, προκύπτει ότι η αδικοπρακτική ευθύνη προς αποζημίωση προϋποθέτει συμπεριφορά παράνομη και υπαίτια, επέλευση περιουσιακής ζημίας και ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς του δράστη και της, περιουσιακού ή μη χαρακτήρα, ζημίας. Παράνομη είναι η συμπεριφορά που αντίκειται σε απαγορευτικό ή επιτακτικό κανόνα δικαίου, ο οποίος απονέμει δικαίωμα ή προστατεύει συγκεκριμένο συμφέρον του ζημιωθέντος, μπορεί δε η συμπεριφορά αυτή να συνίσταται σε θετική ενέργεια ή σε παράλειψη ορισμένης ενέργειας. Για την κατάφαση της παρανομίας δεν απαιτείται παράβαση συγκεκριμένου κανόνα δικαίου, αλλά αρκεί η αντίθεση της συμπεριφοράς στο γενικότερο πνεύμα του

δικαίου ή στις επιταγές της έννομης τάξεως. Έτσι, παρανομία συνιστά και η παράβαση της γενικής υποχρεώσεως πρόνοιας και ασφάλειας στο πλαίσιο της συναλλακτικής και γενικότερα της κοινωνικής δραστηριότητας των ατόμων, δηλαδή η παράβαση της, κοινωνικός επιβεβλημένης, απορρέουσας από τις διατάξεις των άρθρων 281 και 288 ΑΚ και εκ της θεμελιώδους δικαιοϋκής αρχής της συνεπούς συμπεριφοράς υποχρεώσεως λήψεως ορισμένων μέτρων επιμέλειας για την αποφυγή προκλήσεως ζημίας, σε έννομα αγαθά τρίτων προσώπων (ΑΠ 342/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1135/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1144/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1182/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1194/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1344/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1406/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1564/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 931/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1007/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1295/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1439/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 974/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 865/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1133/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσσαλ 1491/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 10/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 23/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΛαρ 76/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΛαρ 77/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 1327/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 2370/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 3165/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΠολΠρΑΘ 967/2022 ΤΝΠ Νόμος). Ειδικότερες μορφές της υποχρέωσης πρόνοιας, ασφάλειας και προστασίας των αγαθών των άλλων, η οποία θεμελιώνει το στοιχείο του παράνομου κατά τα ανωτέρω, αποτελούν οι υποχρεώσεις διαφώτισης/ενημέρωσης και συμβουλευτικής καθοδήγησης/προειδοποίησης του πελάτη εκ μέρους της Τράπεζας, οι οποίες στηρίζονται στη σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ Τράπεζας-πελάτη (ΑΠ 342/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1182/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1406/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1564/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1007/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 974/2018 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 865/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 238/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΘεσσαλ 1491/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 10/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 23/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΛαρ 76/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΛαρ 77/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 1327/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 2370/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 3165/2021 ΤΝΠ Νόμος). Για την ταυτότητα του νομικού λόγου, καθότι πρόκειται παρομοίως για υποχρεώσεις που στηρίζονται στην καλή πίστη και στην διαρκή σχέση εμπιστοσύνης μεταξύ πελάτη και Τράπεζας, ειδικότερες μορφές της ανωτέρω υποχρέωσης πρόνοιας, ασφάλειας και προστασίας των αγαθών των άλλων αποτελούν και οι υποχρεώσεις προστασίας της περιουσίας τρίτων εκ μέρους της Τράπεζας (ρητά για τον έλεγχο κατά την εξόφληση επιταγών η ΑΠ 1439/2019 ΤΝΠ Νόμος). Έτσι, στην ανωτέρω περίπτωση δύναται να υφίσταται συρροή αξιώσεων από τη σύμβαση και την αδικοπραξία, οι οποίες δύνανται μεν να ασκηθούν παραλλήλως, όχι όμως και να ικανοποιηθούν σωρευτικά, διότι η ικανοποίηση της μιας καθιστά την άλλη άνευ αντικειμένου (ΟλΑΠ 767/1973 ΝοΒ 22.705, ΑΠ 917/2020 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1596/2014 ΧρΙδΔ 2015.185, ΑΠ 1527/2013 ΧρΙδΔ 2014.281, ΑΠ 1667/2009 ΕλλΔνη 51 462, ΕφΑΘ 608/2022 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑθηνών

6^ο φύλλο της υπ' αριθμό 41756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
4356/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 2201/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 4489/2011 ΕπισκΕμπΔ 2016.216), εκτός εάν ζητείται κάτι περισσότερο, όπως χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης, οπότε η συρρέουσα από την αδικοπραξία αξίωση σώζεται κατά το αίτημα αυτό (ΑΠ 560/2010 όπ., ΑΠ 1664/2005 ΔΕΕ 2006.188, ΕφΑΘ 1137/2008 ΕπισκΕμπΔ 2008.904). Εξάλλου, την ευθύνη για αποζημίωση ως προς ορισμένα (ειδικά) θέματα, καλύπτει η ρυθμιστική εμβέλεια του άρθρου 8 του ν. 2251/1994 για την "προστασία των καταναλωτών", όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή του με το άρθρο 10 παρ. 3 Ν.3587/2007. Το ανωτέρω άρθρο ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι «Ο παρέχων υπηρεσίες ευθύνεται για κάθε περιουσιακή ζημία ή ηθική βλάβη που προκάλεσε παράνομα και υπαίτια, με πράξη ή παράλειψη του, κατά την παροχή αυτών στον καταναλωτή. Ως παρέχων υπηρεσίες νοείται όποιος, στο πλαίσιο της άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, παρέχει υπηρεσία, κατά τρόπο ανεξάρτητο», «Ο ζημιωθείς υποχρεούται να αποδείξει τη ζημία και την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ της παροχής της υπηρεσίας και της ζημίας», «Ο παρέχων υπηρεσίες φέρει το βάρος της απόδειξης για την έλλειψη παρανομίας και υπαιτιότητας του. Για την έλλειψη υπαιτιότητας λαμβάνονται υπόψη η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών και ιδίως: α) η φύση και το αντικείμενο της υπηρεσίας, ιδίως σε σχέση με το βαθμό επικινδυνότητας της, β) η παρουσίαση και ο τρόπος παροχής της, γ) ο χρόνος παροχής της, δ) η αξία της παρεχόμενης υπηρεσίας, ε) η ελευθερία δράσης που καταλείπεται στον ζημιωθέντα στο πλαίσιο της υπηρεσίας, στ) αν ο ζημιωθείς ανήκει σε κατηγορία μειονεκτούντων ή ευπρόσβλητων προσώπων και ζ) αν η παρεχόμενη υπηρεσία αποτελεί εθελοντική προσφορά του παρέχοντα αυτήν». Εξάλλου, μετά τον ν. 4512/2018 οι έννοιες του καταναλωτή και του προμηθευτή καταλαμβάνουν αντίστοιχα «κάθε φυσικό πρόσωπο το οποίο ενεργεί για λόγους οι οποίοι δεν εμπίπτουν στην εμπορική, επιχειρηματική, βιοτεχνική ή ελευθέρια επαγγελματική του δραστηριότητα» και «κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ανεξάρτητα από το αν διέπεται από το ιδιωτικό ή δημόσιο δίκαιο, το οποίο ενεργεί ακόμη και μέσω κάθε άλλου προσώπου που ενεργεί στο όνομά του ή για λογαριασμό του, για σκοπούς οι οποίοι σχετίζονται με τις εμπορικές, επιχειρηματικές, βιοτεχνικές ή επαγγελματικές του δραστηριότητες» (άρθρο 1α ν. 2251/2014, με την επιφύλαξη των άρθρων 111 και 126 ν. 4512/2018, σύμφωνα με τα οποία ο ανωτέρω ορισμός του καταναλωτή εφαρμόζεται αποκλειστικώς σε συμβάσεις που συνάπτονται μετά την 17.3.2018, ενώ για τις ήδη συναφθείσες ισχύει ο ορισμός του τελικού αποδέκτη). Από την διάταξη

του άρθρου 8 ν. 2251/1994 προκύπτει ότι υφίσταται ευθύνη του παρέχοντα υπηρεσίες, ο οποίος κατά την έννοια της διατάξεως αυτής δύναται να είναι και τράπεζα έναντι του πελάτη της ή άλλου με αυτή συμβεβλημένου προσώπου. Προϋποθέσεις για τη θεμελίωση ευθύνης σε βάρος του παρέχοντα υπηρεσίες είναι οι κάτωθι: α) παροχή ανεξάρτητων υπηρεσιών στα πλαίσια άσκησης επαγγελματικής δραστηριότητας, β) υπαιτιότητα του παρέχοντα υπηρεσίες κατά την παροχή υπηρεσίας, η οποία τεκμαίρεται και ο παρέχων έχει το βάρος απόδειξης της έλλειψής της. Ως κριτήρια για την εκτίμηση της ύπαρξης υπαιτιότητας αναφέρονται στο νόμο η ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια και το σύνολο των ειδικών συνθηκών, γ) παράνομο. Η συμπεριφορά του παρέχοντος υπηρεσίες θα πρέπει να ανταποκρίνεται στην ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια, δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας που επιβάλλουν οι κανόνες της επιστήμης ή τέχνης του, δ) ζημία με βάση το γενικό δίκαιο της αποζημίωσης και ε) αιτιώδης συνάφεια μεταξύ παροχής της υπηρεσίας και ζημίας. Για τη θεμελίωση της (αδικοπρακτικής) ευθύνης απαιτείται όπως προεκτέθηκε παράνομη και υπαίτια πρόκληση ζημίας. Αμφότερες οι προϋποθέσεις αυτές (παράνομία και υπαιτιότητα) συντρέχουν ταυτοχρόνως με βάση τη θεώρηση της αμέλειας ως μορφής πταίσματος και ως μορφής παρανομίας ("διπλή λειτουργία της αμέλειας"). Έτσι, αν, στο πλαίσιο παροχής υπηρεσιών από την τράπεζα εκδηλωθεί συμπεριφορά μη ανταποκρινόμενη στην ευλόγως προσδοκώμενη ασφάλεια δηλαδή στις συναλλακτικές υποχρεώσεις πρόνοιας και ασφάλειας τότε η συμπεριφορά αυτή είναι παράνομη και συγχρόνως υπαίτια. Ενόψει δε της καθιερωμένης, συναφώς, νόθου αντικειμενικής ευθύνης, με την έννοια της αντιστροφής του βάρους αποδείξεως τόσο ως προς την υπαιτιότητα όσο και ως προς την παρανομία, ο ζημιωθείς φέρει το βάρος να αποδείξει την παροχή των υπηρεσιών, τη ζημία του και τον αιτιώδη σύνδεσμο της ζημίας με την εν γένει παροχή των υπηρεσιών, όχι όμως και τη συγκεκριμένη πράξη ή παράλειψη που επέφερε το ζημιολόγο αποτέλεσμα, ενώ ο παρέχων τις υπηρεσίες προκειμένου να απαλλαγεί από την ευθύνη, πρέπει να αποδείξει είτε την ανυπαρξία παράνομης και υπαίτιας πράξεώς του, είτε την έλλειψη αιτιώδους συνδέσμου της ζημίας με την παράνομη και υπαίτια πράξη του, είτε τη συνδρομή κάποιου λόγου επαγομένου την άρση ή τη μείωση της ευθύνης του (ΑΠ 111/2020 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1439/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1133/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1134/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1284/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 3165/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑαρ 76/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 29/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΚρητ 23/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΑΘ 2370/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΠειρ 377/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΠειρ 184/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΠΠρΑΘ 967/2022 ΤΝΠ Νόμος). Ειδικότερα, στην ευθύνη του παρέχοντα υπηρεσίες, η παράνομη συμπεριφορά του παρέχοντος δεν συναρτάται με το πραγματικό περιεχόμενο της υποχρέωσής του προς αποφυγή κινδύνων αλλά με την

7^ο φύλλο της υπ' αριθμό 41756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
έλλειψη ασφαλείας των υπηρεσιών που θεμιτά δικαιούται ο καταναλωτής, καθώς και με την οικοδόμηση της εμπιστοσύνης του, στη συγκεκριμένη αγορά υπηρεσιών, ήτοι με την παραβίαση της υποχρέωσης πρόνοιας και ασφάλειας που όφειλε κατά το νόμο, ή τη σύμβαση, ή την καλή πίστη κατά τις κρατούσες κοινωνικές αντιλήψεις και μπορούσε να λάβει μέσα στη σφαίρα επιρροής του, κάτω από ομαλές και προβλέψιμες συνθήκες, σε τρόπο ώστε οι παρεχόμενες από αυτόν υπηρεσίες χρησιμοποιούμενες από τον καταναλωτή, να μη θέτουν σε κίνδυνο τα συμφέροντα του τελευταίου και ιδίως την ακεραιότητα της πίστης και της ασφαλούς παροχής υπηρεσιών, που τελικά είναι το προστατεύσιμο δικαίωμα. Εφόσον συντρέχουν οι παραπάνω όροι, ο βλαπτόμενος και ο υφιστάμενος ζημία δύναται με αγωγή κατά του παρέχοντος τις υπηρεσίες να αξιώσει την αποζημίωση του (ΑΠ 1295/2019 ΤΝΠ Νόμος, ΑΠ 1284/2017 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΠεφ 377/2021 ΤΝΠ Νόμος, ΕφΠειρ 184/2021 ΤΝΠ Νόμος).

Με την υπό κρίση αγωγή του ο ενάγων ισχυρίζεται ότι διατηρεί στην εναγόμενη τον υπ' αριθμό τραπεζικό λογαριασμό ταμειευτηρίου με συνδικαιούχους την μητέρα του

και ότι παράλληλα με

την εν θέματι σύμβαση τραπεζικού λογαριασμού του χορηγήθηκε πρόσβαση στο σύστημα ηλεκτρονικής τραπεζικής εξυπηρέτησης (e-banking) προκειμένου να διενεργεί τραπεζικές συναλλαγές από απόσταση. Ότι στις 3-5-2022 και περί τις 16.40 μ.μ. έπεσε θύμα ηλεκτρονικής απάτης μέσω της μεθόδου phishing με βάση την οποία εκτελέστηκε μεταφορά από άγνωστο δράστη που δεν εγκρίθηκε από τον ενάγοντα ποσού 15.000,00 ευρώ από τον παραπάνω λογαριασμό σε άλλο λογαριασμό άλλης τράπεζας του εξωτερικού. Ότι ειδικότερα ο ενάγων, ευρισκόμενος στον χώρο της εργασίας του, έλαβε μία ειδοποίηση στο κινητό του τηλέφωνο για νέο μήνυμα στο προσωπικό του e-mail το οποίο προώθησε αμέσως από το κινητό του τηλέφωνο στο εταιρικό του e-mail με σκοπό να το ανοίξει και να το διαβάσει από τον επαγγελματικό του υπολογιστή, πιστεύοντας ότι το παραπάνω ηλεκτρονικό μήνυμα προέρχεται από την εναγόμενη τράπεζα στην οποία ο ενάγων διατηρεί τρεις ενεργούς λογαριασμούς. Ακολουθώντας τον υπερσύνδεσμο με το λεκτικό «ενεργοποίηση τώρα» εισήλθε σε μία ιστοσελίδα που ήταν κλώνος με αυτή του web banking της εναγόμενης όπου πληκτρολόγησε-εκλαβών αυτή ως επίσημη ιστοσελίδα της τράπεζας-το username και τον κωδικό password με σκοπό να εισέλθει στις υπηρεσίες του web banking. Παράλληλα του ζητήθηκε ταυτοποίηση του κινητού του τηλεφώνου την οποία και πραγματοποίησε, χρονικό σημείο κατά το οποίο ο ενάγων απώλεσε τον έλεγχο ενεργειών του

τηλεφώνου του. Μετά από αυτό όλες οι κινήσεις πραγματοποιούνταν χωρίς την βούλησή του με αποτέλεσμα να λαμβάνει συνεχώς μηνύματα sms από την εναγόμενη καθώς και push notification η αποδοχή των οποίων γινόταν μέσω του κινητού του τηλεφώνου αλλά όχι από δικές του ενέργειες καθώς δεν είχε πλέον τον έλεγχο. Στις 16.43 μμ, έλαβε ο ενάγων το εξής μήνυμα:

AMOUNT: 15.000,00 EUR. THE OTP WILL REMAIN VALID FOR 5'» και τότε αντιλήφθηκε ότι είχε πραγματοποιηθεί χωρίς την έγκρισή του μεταφορά χρημάτων ύψους 15.000 ευρώ από τον τραπεζικό λογαριασμό που τηρεί στην εναγόμενη με IBAN

χωρίς ουδέποτε να επιχειρήσει να μεταφέρει το ποσό αυτό σε κάποιο λογαριασμό και χωρίς ουδέποτε να πληκτρολογήσει τον κωδικό μίας χρήσης που του εστάλη προκειμένου να πραγματοποιηθεί η μεταφορά αυτή, ούτε πληκτρολόγησε τον προσωπικό αριθμό που χρησιμοποιεί για τις ηλεκτρονικές πληρωμές και μεταφορές χρημάτων από λογαριασμούς του στην εναγόμενη (πρόσθετος κωδικός ασφαλείας). Ότι κάλεσε αμελλητί στο Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών της εναγόμενης δηλώνοντας την απάτη σε βάρος του και ζήτησε συστημικές ενέργειες για την προστασία των καταθέσεών του και την ακύρωση της επίμαχης συναλλαγής χωρίς αποτέλεσμα. Επίσης, ζήτησε τηλεφωνικά την άμεση ακύρωση των κωδικών του για χρήση web banking καθώς και των καρτών που διαθέτει στην τράπεζα, ωστόσο, το έμβασμα είχε ήδη αποσταλεί εν αγνοία του και η εις βάρος του ηλεκτρονική απάτη είχε ήδη συντελεστεί. Αμέσως μετά πραγματοποίησε αλλαγή όλων των κωδικών πρόσβασης όλων των εφαρμογών που διατηρούσε στο κινητό του για λόγους περαιτέρω ασφαλείας, επιβεβαιώνοντας ύστερα από σχετική επικοινωνία με τις άλλες δύο συνδικαιούχους του λογαριασμού ότι είχε γίνει παράνομη μεταφορά εμβάσματος 15.000 ευρώ και απεστάλη στον αριθμό λογαριασμού με που τηρείται σε τράπεζα του εξωτερικού (Βουλγαρία) με δικαιούχο τον

Ότι στο αντίγραφο του αποδεικτικού της εναγόμενης εμφανίζεται ως ώρα πραγματοποίησης της επίδικης παράνομης συναλλαγής η «06:09:59» μ.μ. ήτοι αρκετός χρόνος μετά την λήψη των ανωτέρω μηνυμάτων-ειδοποιήσεων από την εναγόμενη και σε διάστημα κατά το οποίο ο ενάγων προσπαθούσε να επικοινωνήσει με το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών αυτής για ενημέρωση. Ότι πέρα των ανωτέρω ενεργειών ο ενάγων προέβη και σε άλλες ενέργειες ήτοι: α) στις 17-5-2022 μετέβη στο Τμήμα Ασφαλείας Κολωνού Αττικής όπου υπέβαλε έγκληση κατά άγνωστου δράστη για το αδίκημα της απάτης, β) στις 19-5-2022 αιτήθηκε από την εναγόμενη αναλυτική λίστα των συνομιλιών που είχε ο ενάγων με το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών αυτής, με αναγραφόμενη την ημερομηνία, την ώρα, την διάρκεια και το περιεχόμενο για κάθε μία εξ αυτών από 3-5-2022 έως και 13-5-2022, γ) στις 20-5-2022 επί του από 5-

8^ο φύλλο της υπ' αριθμό 71756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
-5-2022 αιτήματος αμφισβήτησης της επίμαχης συναλλαγής έλαβε την καθυστερημένη απάντηση ότι η τράπεζα δεν φέρει ουδεμία ευθύνη, καθώς το συμβάν δεν οφείλεται σε παραβίαση των συστημάτων της δοθέντος ότι η αμφισβητούμενη συναλλαγή πραγματοποιήθηκε με χρήση των προσωπικών κωδικών του ενάγοντα αναγνώρισης e banking, δ) μέσω του Συνηγόρου του Καταναλωτή στις 14-7-2022 υπέβαλε ο ενάγων την από 12-7-2022

Καταγγελία-Αναφορά
μετά των συνημμένων εγγράφων όπου εξηγούσε λεπτομερώς τα ανωτέρω και ζητούσε την εξωδικαστική επίλυση της διαφοράς με την μεσολάβηση της Αρχής, ενέργεια για την οποία έλαβε από την εναγόμενη την απάντηση ότι η τράπεζα δεν φέρει ουδεμία ευθύνη, καθώς το συμβάν δεν οφείλεται σε παραβίαση των συστημάτων της δοθέντος ότι η αμφισβητούμενη συναλλαγή πραγματοποιήθηκε με χρήση των προσωπικών κωδικών του ενάγοντα αναγνώρισης e banking, ε) απέστειλε στην εναγόμενη την από 8-3-2023 εξώδικη όχληση-διαμαρτυρία-δήλωση και πρόσκληση με επιφύλαξη η οποία της επιδόθηκε στις 14-3-2023 δυνάμει της με αριθμό έκθεσης επίδοσης του δικαστικού επιμελητή

τάσσοντας στην αντίδικό του προθεσμία 15 ημερών από την κοινοποίηση αυτής να του επιστρέψει το ποσό των 15.000,00 ευρώ δηλώνοντας ότι σε αντίθετη περίπτωση θα ασκήσει όλα τα νόμιμα δικαιώματά του. Με βάση το ιστορικό αυτό κι επικαλούμενος ευθύνη της εναγομένης λόγω της παράνομης κι υπαίτιας παράλειψής της να λάβει τα αναγκαία μέτρα ασφαλούς εκτέλεσης ηλεκτρονικών εντολών πληρωμής και της μη τήρησης από μέρους της των κανόνων της επαγγελματικής επιμέλειας και των συναλλακτικών υποχρεώσεων πρόνοιας, ενημέρωσης και προειδοποίησης των πελατών της, ζητεί να γίνει δεκτή η υπό κρίση αγωγή του, α) να καταδικαστεί η εναγόμενη να του καταβάλει το ποσό των 15.000,00 ευρώ για την θετική ζημία, και β) το ποσό των 5.000,00 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της από 8-3-2023 εξώδικης όχλησης-διαμαρτυρίας-δήλωσης και πρόσκλησης η οποία επιδόθηκε στην εναγόμενη στις 14-3-2023, άλλως από την επίδοση της αγωγής ως την εξόφληση, να κηρυχθεί η απόφαση που θα εκδοθεί προσωρινά εκτελεστή και να καταδικασθεί η εναγομένη στην δικαστική του δαπάνη.

Με το παραπάνω περιεχόμενο και αιτήματα, η υπό κρίση αγωγή εισάγεται ορθώς κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία (άρθρο 237 ΚΠολΔ, όπως αυτό αντικαταστάθηκε με ισχύ από την 01η-01-2022 δυνάμει των άρθρων 12 και 120 Ν. 4842/2021) στο καθ' ύλην και κατά τόπον αρμόδιο τούτο Δικαστήριο (άρθρα 1, 7, 8, 9, 11 αρ. 1, 12 παρ. 1, 13,

9^ο φύλλο της υπ' αριθμό 71756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
αυτήν ανέκκλητης εξουσιοδότησης να αποδέχεται οποιεσδήποτε συναλλαγές στους λογαριασμούς, να τηρεί το απόρρητο του PIN, έλλειψη ευθύνης της τράπεζας για γεγονότα ανώτερης βίας, η έγκριση του πελάτη και οι προϋποθέσεις αυτής, τρόποι διασφάλισης της ιδιωτικότητας προσωπικών στοιχείων του πελάτη, ασφαλής πρόσβαση του πελάτη στα εναλλακτικά δίκτυα. Προβάλλει τον ισχυρισμό ότι εφόσον στον επίδικο λογαριασμό καταθέσεων υπάρχουν τρεις συνδικαιούχοι ο ενάγων είναι φορέας θετικής ζημίας ως το 1/3 του αιτούμενου ποσού δηλαδή ως τις 5.000,00 ευρώ, ισχυρισμός που κρίνεται νόμω αβάσιμος, καθόσον από τις διατάξεις του Ν. 5638/1932 ο οποίος αντικαταστάθηκε από το άρθρο 1 ΝΔ 951/1971 και διατηρήθηκε σε ισχύ με το άρθρο 124 περ. Δ στοιχείο α' ΝΔ 118/1973 προκύπτει ότι χρηματική κατάθεση σε τράπεζα σε ανοικτό λογαριασμό στο όνομα δύο ή περισσότερων από κοινού είναι η περιέχουσα τον όρο ότι του λογαριασμού αυτής μπορεί να κάνει χρήση εν όλω ή εν μέρει χωρίς τη σύμπραξη των λοιπών είτε ένας, είτε μερικοί εξ αυτών είτε και όλοι οι κατ' ιδία δικαιούχοι. Η χρηματική κατάθεση επιτρέπεται να ενεργείται και σε κοινό λογαριασμό επί προθεσμία ή ταμιευτηρίου υπό προειδοποίηση (βλ. και Α.Κ. 489 επ.), δηλαδή μεταξύ των συνδικαιούχων του λογαριασμού (δανειστών των χρημάτων που παρακατατίθενται) και του πιστωτικού ιδρύματος (οφειλέτη) διαμορφώνεται ενεργητική εις ολόκληρο ενοχή (ΑΠ 345/2015, 529/2015, 632/2014, 878/2013). Η εναγόμενη προβάλλει την ένσταση του άρθρου 74 του Ν. 4537/2018 και ισχυρίζεται ότι κατά παρέκκλιση του άρθρου 73 του Ν. 4537/2018, ο πληρωτής ευθύνεται μέχρι του ανώτατου ποσού των 50 ευρώ για ζημίες από την διενέργεια μη εγκεκριμένων πράξεων πληρωμής οι οποίες προκύπτουν είτε από την χρήση του απωλεσθέντος ή κλαπέντος μέσου πληρωμών είτε από υπεξαίρεση. Ότι στην προκειμένη περίπτωση ο ενάγων επέδειξε βαριά αμέλεια ως προς τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το Νόμο, ιδίως οφείλει να λαμβάνει κάθε εύλογο μέτρο για την ασφαλή διαφύλαξη των εξατομικευμένων διαπιστευτηρίων (άρθρο 69 Ν. 4537/2018) και άλλως και όλως επικουρικώς επειδή από την αρχή της εισόδου στο περιβάλλον ηλεκτρονικής τραπεζικής μέχρι και τη μεταφορά του επίδικου χρηματικού ποσού ενέκρινε όλα τα στάδια ισχυρής ταυτοποίησης που εμφανίστηκαν. Περαιτέρω πρόβαλε την ένσταση συντρέχοντος πταίσματος επειδή ο ενάγων αβάσιμα ισχυρίζεται ότι η συσκευή στην οποία αποστέλλονταν τόσο οι ειδοποιήσεις push notification όσο και το μήνυμα sms με τον κωδικό OTP βρίσκονταν στην κατοχή του καθώς ο ενάγων δεν δηλώνει απώλεια συσκευής, συντελώντας

14, 22 ΚΠολΔ), ενώ για το παραδεκτό της συζήτησης προσκομίστηκε το από 8-5-2023 πρακτικό περάτωσης αρχικής υποχρεωτικής συνεδρίας σύμφωνα με τον Ν. 4640/2019 (ΦΕΚ Α' 204/16- 12-2019) αν και η ως άνω ρητή νομοθετική διάταξη έχει ήδη αποτελέσει αντικείμενο πολύπλευρης ερμηνείας και αμφισβήτησης επί τη βάσει της συμβατότητας ή αντιθέσεώς της προς την συνταγματικώς προβλεπόμενη και προστατευόμενη αρχή της αναλογικότητας. Κάθε αρμόδιο Δικαστήριο συνεπώς, από το κατώτερο μέχρι το ιεραρχικώς ανώτερο, δύναται ενόψει του συστήματος διάχυτου και παρεμπιπτόντος ελέγχου της συνταγματικότητας των Νόμων, να κρίνει τη συμβατότητα ή μη της εν λόγω διάταξης και της δυνάμει αυτής θεσπιζόμενης προσκόμισης του ενημερωτικού εντύπου διαμεσολάβησης ως προϋπόθεση για το παραδεκτό της συζητήσεως της υπό κρίση κάθε φορά αγωγής, προβαίνοντας σε εφαρμογή της ή μη αντιστοίχως. Για την ένδικη αγωγή εμπροθέσμως (27-10-2023) έχουν κατατεθεί έγγραφες προτάσεις: από τον δικηγόρο Ευστράτιο Νικολακέα δυνάμει του από 15-9-2023 δικαστικού πληρεξουσίου του ενάγοντος, εν προκειμένω επιτιθέμενου διαδίκου, με βεβαίωση του γνήσιου της υπογραφής με αντικείμενο, την παροχή ειδικής εντολής και πληρεξουσιότητας στον εν λόγω δικηγόρο να τον εκπροσωπεί ενώπιον του (πρώην) ειρηνοδικείου Αθηνών και συνακόλουθα του παρόντος δικαστηρίου, σύμφωνα με τις επιταγές των άρθρων 96 παρ. 1 και 97 του ΚΠολΔ και διενεργεί τις αναγκαίες διαδικαστικές πράξεις για την ένδικη αγωγή και λήψη ενόρκων βεβαιώσεων και β) από την δικηγόρο δυνάμει του από 26-10-2023 δικαστικού πληρεξουσίου της εναγόμενης, με βεβαίωση του γνήσιου της υπογραφής με αντικείμενο, την παροχή ειδικής εντολής και πληρεξουσιότητας στην εν λόγω δικηγόρο να την εκπροσωπεί ενώπιον του (πρώην)- ειρηνοδικείου Αθηνών και συνακόλουθα του παρόντος δικαστηρίου, σύμφωνα με τις επιταγές των άρθρων 96 παρ. 1 και 97 του ΚΠολΔ και διενεργεί τις αναγκαίες διαδικαστικές πράξεις για την ένδικη αγωγή και λήψη ενόρκων βεβαιώσεων σε συνδυασμό προς

Περαιτέρω, η αγωγή είναι επαρκώς ορισμένη, διότι από την επισκόπηση του περιεχομένου της προκύπτει ότι διαλαμβάνει άπαντα τα υπό του νόμου αξιούμενα στοιχεία για τη δικαστική έρευνα και εκτίμησή της και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων του Ν. 4537/2018 (ιδίως άρθρα 64 παρ. 1 και 2, 71, 72 παρ. 2, 88, 92 και 95), 8 του Ν. 2251/1994, 22 Ν. 5019/2023, των άρθρων 288, 297, 298, 299, 346, 914, 919, 932 ΑΚ, καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 176, 189, 907, 908 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, οπότε πρέπει να εξεταστεί περαιτέρω ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα καθόσον καταβλήθηκαν τα νόμιμα τέλη με τις υπέρ τρίτων προσαυξήσεις.

Η εναγόμενη αρνείται την αγωγή επικαλούμενη ότι ο ενάγων αποδέχτηκε ρητά και ανεπιφύλακτα τους συμβατικούς όρους περί της προς

με αυτό τον τρόπο στην αθέτηση των συμβατικών του υποχρεώσεων και συνακόλουθα σε ποσοστό 99,9% της ζημίας την οποία υπέστη. Επί των ενστάσεων της εναγόμενης των άρθρων 72, 74 Ν. 4537/2018 και Α.Κ. 300 πρέπει να επισημανθούν τα εξής: α) ενόψει της πρόβλεψης στη διάταξη του άρθρου 72 παρ. 2 του Ν. 4537/2018 από μόνη της η χρήση εκ μέρους του ενάγοντος της υπηρεσίας internet banking δεν αποτελεί επαρκή απόδειξη ότι ο ενάγων-πληρωτής είχε εγκρίνει την πράξη πληρωμής δεδομένου ότι οι Γενικοί Όροι Διενέργειας Τραπεζικών Συναλλαγών είναι άκυροι σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 103 Ν. 4537/2018, ως ερχόμενοι σε αντίθεση με τις διατάξεις των άρθρων 71, 73 και 92 του ίδιου Νόμου οι οποίες προβλέπουν καθολική ευθύνη του παρόχου και απαλλαγή του μόνο για ασυνήθεις και απρόβλεπτες περιστάσεις οι οποίες είναι πέρα από τον έλεγχο του μέρους που τις επικαλείται και των οποίων οι συνέπειες δεν θα μπορούσαν να αποφευχθούν παρ' όλες τις προσπάθειες για το αντίθετο, εισάγοντας αναγκαστικό δίκαιο υπέρ των χρηστών καθώς σύμφωνα με το άρθρο 103 Ν. 4537/2018 οι πάροχοι υπηρεσιών πληρωμών απαγορεύεται να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις του παρόντος εις βάρος των χρηστών υπηρεσιών πληρωμών, εκτός αν η δυνατότητα παρέκκλισης προβλέπεται ρητά και μπορούν να αποφασίζουν να προσφέρουν μόνο ευνοϊκότερους όρους στους χρήστες υπηρεσιών πληρωμών («Οι πάροχοι υπηρεσιών πληρωμών απαγορεύεται να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις του παρόντος εις βάρος των χρηστών υπηρεσιών πληρωμών, εκτός αν η δυνατότητα παρέκκλισης προβλέπεται ρητά. Οι πάροχοι υπηρεσιών πληρωμών μπορούν να αποφασίζουν να προσφέρουν ευνοϊκότερους όρους στους χρήστες υπηρεσιών πληρωμών.»).

Από την υπ' αριθμό ενώπιον του
ειρηνοδίκη Αθηνών του μάρτυρα του ενάγοντος
που λήφθηκε μετά από κλήτευση της εναγόμενης
σύμφωνα με την υπ' αριθμό
δικαστικού επιμελητή του εφετείου Πειραιώς
και από την υπ' αριθμό 5489/2023 ένορκη βεβαίωση της μάρτυρος του
ενάγοντος ενώπιον της ειρηνοδίκη
Αθηνών που λήφθηκε μετά από κλήτευση της εναγόμενης σύμφωνα με την
υπ' αριθμό έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή
του εφετείου χωρίς χρεία κλήσης της
εναγόμενης καθόσον σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 468 παρ. 2
όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 24 του ν. 4842/2021, «Μέχρι δύο (2)
ένορκες βεβαιώσεις, επιτρέπονται και χωρίς κλήση του αντιδίκου.», από
την υπ' αριθμό ένορκη βεβαίωση ενώπιον της
συμβολαιογράφου Αθηνών της μάρτυρος της
εναγόμενης που λήφθηκε μετά από κλήτευση
του ενάγοντος σύμφωνα με την υπ' αριθμό έκθεση
επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του εφετείου Αθηνών

10^ο φύλλο της υπ' αριθμό 71756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
χωρίς χρεία κλήσης της εναγόμενης καθόσον σύμφωνα με τα οριζόμενα στο άρθρο 468 παρ. 2 όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 24 του ν. 4842/2021, «Μέχρι δύο (2) ένορκες βεβαιώσεις, επιτρέπονται και χωρίς κλήση του αντιδίκου.» και από όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται είτε προς άμεση απόδειξη είτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για κάποια από τα οποία γίνεται ιδιαίτερη σημείωση κατωτέρω, χωρίς πάντως να παραλείπεται κανένα κατά την εκτίμηση της ουσίας της υπόθεσης, καθώς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη από το Δικαστήριο αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ.4, 339, 395 ΚΠολΔ), αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο ενάγων διατηρεί στην εναγόμενη τον

ταμιευτηρίου με συνδικαιούχους την

και παράλληλα με την εν θέματι σύμβαση τραπεζικού λογαριασμού του χορηγήθηκε πρόσβαση στο σύστημα ηλεκτρονικής τραπεζικής εξυπηρέτησης (e-banking) προκειμένου να διενεργεί τραπεζικές συναλλαγές από απόσταση. Στις 3-5-2022 και περί τις 16.40 μ.μ. έπεσε θύμα ηλεκτρονικής απάτης μέσω της μεθόδου phishing με βάση την οποία εκτελέστηκε μεταφορά από άγνωστο δράστη που δεν εγκρίθηκε από τον ενάγοντα ποσού 15.000,00 ευρώ από τον παραπάνω λογαριασμό σε άλλο λογαριασμό άλλης τράπεζας του εξωτερικού. Ειδικότερα ο ενάγων, ευρισκόμενος στον χώρο της εργασίας του, έλαβε μία ειδοποίηση στο κινητό του τηλέφωνο για νέο μήνυμα στο προσωπικό του e-mail το οποίο προώθησε αμέσως από το κινητό του τηλέφωνο στο εταιρικό του e-mail με σκοπό να το ανοίξει και να το διαβάσει από τον επαγγελματικό του υπολογιστή, πιστεύοντας ότι το παραπάνω ηλεκτρονικό μήνυμα προέρχεται από την εναγόμενη τράπεζα στην οποία ο ενάγων διατηρεί τρεις ενεργούς λογαριασμούς. Ακολουθώντας τον υπερσύνδεσμο με το λεκτικό «ενεργοποίηση τώρα» εισήλθε σε μία ιστοσελίδα που ήταν κλώνος με αυτή του web banking της εναγόμενης όπου πληκτρολόγησε-εκλαβών αυτή ως επίσημη ιστοσελίδα της τράπεζας-το username και τον κωδικό password με σκοπό να εισέλθει στις υπηρεσίες του web banking. Παράλληλα του ζητήθηκε ταυτοποίηση του κινητού του τηλεφώνου την οποία και πραγματοποίησε, χρονικό σημείο κατά το οποίο ο ενάγων απώλεσε τον έλεγχο ενεργειών του τηλεφώνου του. Μετά από αυτό όλες οι κινήσεις πραγματοποιούνταν χωρίς την βούλησή του με αποτέλεσμα να λαμβάνει συνεχώς μηνύματα sms από την εναγόμενη καθώς και push notification η αποδοχή των οποίων γινόταν μέσω του κινητού του τηλεφώνου αλλά όχι από δικές του ενέργειες

καθώς δεν είχε πλέον τον έλεγχο. Στις 16.43 μμ. έλαβε ο ενάγων το εξής μήνυμα:

UNNT: 15.000,00 EUR. THE OTP WILL REMAIN VALID FOR 5'» και τότε αντιλήφθηκε ότι είχε πραγματοποιηθεί χωρίς την έγκρισή του μεταφορά χρημάτων ύψους 15.000 ευρώ από τον τραπεζικό λογαριασμό που τηρεί στην εναγόμενη με

χωρίς ουδέποτε να επιχειρήσει να μεταφέρει το ποσό αυτό σε κάποιο λογαριασμό και χωρίς ουδέποτε να πληκτρολογήσει τον κωδικό μίας χρήσης που του εστάλη προκειμένου να πραγματοποιηθεί η μεταφορά αυτή, ούτε πληκτρολόγησε τον προσωπικό αριθμό που χρησιμοποιεί για τις ηλεκτρονικές πληρωμές και μεταφορές χρημάτων από λογαριασμούς του στην εναγόμενη (πρόσθετος κωδικός ασφαλείας). Κάλεσε αμελλητί στο Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών της εναγόμενης δηλώνοντας την απάτη σε βάρος του και ζήτησε συστημικές ενέργειες για την προστασία των καταθέσεών του και την ακύρωση της επίμαχης συναλλαγής χωρίς αποτέλεσμα. Επίσης, ζήτησε τηλεφωνικά την άμεση ακύρωση των κωδικών του για χρήση web banking καθώς και των καρτών που διαθέτει στην τράπεζα, ωστόσο, το έμβασμα είχε ήδη αποσταλεί εν αγνοία του και η εις βάρος του ηλεκτρονική απάτη είχε ήδη συντελεστεί. Αμέσως μετά πραγματοποίησε αλλαγή όλων των κωδικών πρόσβασης όλων των εφαρμογών που διατηρούσε στο κινητό του για λόγους περαιτέρω ασφαλείας, επιβεβαιώνοντας ύστερα από σχετική επικοινωνία με τις άλλες δύο συνδικαιούχους του λογαριασμού ότι είχε γίνει παράνομη μεταφορά εμβάσματος 15.000 ευρώ και απεστάλη στον αριθμό λογαριασμού με τον οποίο η εναγόμενη του τηρείται σε τράπεζα του εξωτερικού

Στο αντίγραφο του αποδεικτικού της εναγόμενης εμφανίζεται ως ώρα πραγματοποίησης της επίδικης παράνομης συναλλαγής η «06:09:59» μ.μ. ήτοι αρκετός χρόνος μετά την λήψη των ανωτέρω μηνυμάτων-ειδοποιήσεων από την εναγόμενη και σε διάστημα κατά το οποίο ο ενάγων προσπαθούσε να επικοινωνήσει με το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών αυτής για ενημέρωση. Πέρα των ανωτέρω ενεργειών ο ενάγων προέβη και σε άλλες ενέργειες ήτοι: α) στις 17-5-2022 μετέβη στο Τμήμα Ασφαλείας Κολωνού Αττικής όπου υπέβαλε έγκληση κατά άγνωστου δράστη για το αδίκημα της απάτης, β) στις 19-5-2022 αιτήθηκε από την εναγόμενη αναλυτική λίστα των συνομιλιών που είχε ο ενάγων με το Τμήμα Εξυπηρέτησης Πελατών αυτής, με αναγραφόμενη την ημερομηνία, την ώρα, την διάρκεια και το περιεχόμενο για κάθε μία εξ αυτών από 3-5-2022 έως και 13-5-2022, γ) στις 20-5-2022 επί του από 5-5-2022 αιτήματος αμφισβήτησης της επίμαχης συναλλαγής έλαβε την καθυστερημένη απάντηση ότι η τράπεζα δεν φέρει ουδεμία ευθύνη, καθώς το συμβάν δεν οφείλεται σε παραβίαση των συστημάτων της δοθέντος ότι η αμφισβητούμενη συναλλαγή πραγματοποιήθηκε με χρήση των κωδικών

11^ο φύλλο της υπ' αριθμό 71756/2025 απόφασης του μονομελούς πρωτοδικείου Αθηνών

(Τακτική)

.....
των προσωπικών του ενάγοντα αναγνώρισης e banking, δ) μέσω του Συνηγόρου του Καταναλωτή στις 14-7-2022 υπέβαλε ο ενάγων την από 12-7-2022 με

Καταγγελία-Αναφορά
μετά των συνημμενων εγγράφων όπου εξηγούσε λεπτομερώς τα ανωτέρω και ζητούσε την εξωδικαστική επίλυση της διαφοράς με την μεσολάβηση της Αρχής, ενέργεια για την οποία έλαβε από την εναγόμενη την απάντηση ότι η τράπεζα δεν φέρει ουδεμία ευθύνη, καθώς το συμβάν δεν οφείλεται σε παραβίαση των συστημάτων της δοθέντος ότι η αμφισβητούμενη συναλλαγή πραγματοποιήθηκε με χρήση των προσωπικών κωδικών του ενάγοντα αναγνώρισης e banking, ε) απέστειλε στην εναγόμενη την από 8-3-2023 εξώδικη όχληση-διαμαρτυρία-δήλωση και πρόσκληση με επιφύλαξη η οποία της επιδόθηκε στις 14-3-2023 δυνάμει της με αριθμό

τάσσοντας στην αντίδικό του προθεσμία 15 ημερών από την κοινοποίηση αυτής να του επιστρέψει το ποσό των 15.000,00 ευρώ δηλώνοντας ότι σε αντίθετη περίπτωση θα ασκήσει όλα τα νόμιμα δικαιώματά του. Όμως αν και η εναγόμενη εντόπισε την πορεία των χρημάτων το οποίο και μπορούσε να δεσμεύσει και να επιστρέψει στον ενάγοντα μέσω πίστωσης στον τραπεζικό του λογαριασμό, αποδείχθηκε αμέλεια της εναγομένης για τη ζημία του ενάγοντος από την μεταφορά χρημάτων σε λογαριασμό τρίτου προσώπου άγνωστου σε εκείνον, δεδομένου ότι αυτή δεν συμμορφώθηκε με τις επιταγές της ευρωπαϊκής και εθνικής νομοθεσίας ως προς την αυστηρή εξακρίβωση των στοιχείων του πελάτη και δεν προέβη χωρίς καθυστέρηση στις απαιτούμενες ενέργειες, αλλά έλαβε χώρα παραβίαση των ηλεκτρονικών συστημάτων της εναγόμενης, οπότε η τελευταία βαρύνεται με υπαιτιότητα για τη ζημία του ενάγοντος από την μεταφορά χρημάτων σε λογαριασμό αγνώστου προσώπου, οπότε ευθύνεται για την αποκατάσταση της ζημίας αυτής. Άλλωστε, ειδικά στην περίπτωση των επιχειρήσεων, όπως εν προκειμένω, η εναγόμενη όφειλε να αναθέσει τη διαχείριση των ηλεκτρονικών συναλλαγών σε καταλλήλως εξουκλειωμένα με την τεχνολογία άτομα, λόγω ακριβώς των κινδύνων που προαναφέρθηκαν. Αποδείχθηκε εν προκειμένω ευθύνη της τράπεζας για τη μη αποτελεσματική θωράκιση των συστημάτων της απέναντι στις διαρκώς μεταλλασσόμενες και εξελισσόμενες μεθόδους εξαπάτησης που τα πλήττουν, με απότοκο την περιουσιακή ζημία των πελατών της που την εμπιστεύτηκαν, η οποία συνιστά παράβαση των συμβατικών υποχρεώσεων της και γεννά συμβατική ευθύνη της, χωρίς να συντρέχει και η προσωπική ευθύνη του ενάγοντα, ο οποίος διαφύλαξε, ως όφειλε, τα

ευαίσθητα τραπεζικά στοιχεία του και δεν τα γνωστοποίησε καθόσον δεν τελούσε σε γνώση της σε βάρος του απάτης, επειδή οδηγήθηκε μέσω του συνδέσμου σε ιστότοπο που ομοιάζε με αυτόν της εναγόμενης, χωρίς να παραβλέψει τις σχετικές οδηγίες και τις αυστηρές συστάσεις της τράπεζας, και χωρίς να παραβεί το καθήκον διαφύλαξής τους. Πρέπει επομένως, κατά τα παραπάνω, να γίνει δεκτή εν μέρει ως προς την ουσία της η κρινόμενη αγωγή, και απορριπτόμενης της ένστασης συντρέχοντος πταίσματος του ενάγοντα προς τη ζημία που υπέστη, να υποχρεωθεί η εναγόμενη να του καταβάλει το ποσό των 15.000,00€ (θετική ζημία), νομιμότοκα, κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό. Ως προς το αίτημα της υποχρέωσης της εναγόμενης να του καταβάλει ποσό 5.000,00€ ως αποζημίωση για την ηθική βλάβη που υπέστη από την γενόμενη απάτη σε βάρος του, τούτο πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτό ως βάσιμο καθόσον είναι δυνατός ο καταλογισμός ηθικής βλάβης του ενάγοντα στην εναγόμενη και να του επιδικαστεί το ποσό των 2.000,00 ευρώ που θεωρείται δίκαιο και εύλογο. Το Δικαστήριο επίσης, κρίνει, ότι δεν πρέπει να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινά εκτελεστή, γιατί δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι ούτε κρίνει ότι η επιβράδυνση στην εκτέλεση μπορεί να προκαλέσει ανεπανόρθωτη βλάβη στον ενάγοντα. Η δικαστική δαπάνη των διαδικών θα συμψηφιστεί μεταξύ τους, λόγω της δυσχέρειας της ερμηνείας των εφαρμοζόμενων διατάξεων, αλλά και λόγω της εύλογης αμφιβολίας για την έκβαση της δίκης (άρθρο 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδικών.

Απορρίπτει τα όσα απορριπτέα κρίθηκαν.

Δέχεται εν-μέρει την αγωγή ως κατ' ουσία βάσιμη.

Υποχρεώνει την εναγόμενη να καταβάλει στον ενάγοντα το συνολικό ποσό των 17.000,00 ευρώ με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής ως την ολοσχερή εξόφληση.

Συμψηφίζει τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδικών.

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριο του συνεδρίαση στην Αθήνα, χωρίς να παρευρίσκονται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδικών, την ...30../5../2025.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΤΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ
Ο ΟΠΟΙΟΣ ΑΠΟΥΣΙΑΖΕΙ... *με απορριπτική οδηγία*
Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΥΠΟΓΡΑΦΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ
ΑΝΝΑ ΓΚΟΥΜΤΑ

